



Vlaams
Parlement

ingediend op **640** (2015-2016) – Nr. 1
10 februari 2016 (2015-2016)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met het akkoord
tussen het Koninkrijk België en
het Koninkrijk der Nederlanden
ten behoeve van Aruba
inzake de uitwisseling van inlichtingen
met betrekking tot belastingaangelegenheden,
ondertekend te 's-Gravenhage op 24 april 2014

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING**1. Samenvatting**

Aruba maakt deel uit van het Koninkrijk der Nederlanden als een van de vier 'landen' binnen dat Koninkrijk. Indien de Arubaanse regering een overeenkomst van economische of financiële aard wenst aan te gaan, die uitsluitend voor Aruba zou gelden, zal de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden daar overeenkomstig het statuut van het Koninkrijk aan meewerken. Het verdrag wordt dus gesloten door het Koninkrijk, ten behoeve van Aruba.

Het akkoord betreft de fiscale inlichtingen die 'naar verwachting relevant zijn' voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de interne regelgeving van de verdragspartijen met betrekking tot de belastingen die in het akkoord worden vermeld. Het akkoord voorziet in 1° de uitwisseling van zulke informatie op verzoek en 2° de mogelijke aanwezigheid van buitenlandse ambtenaren bij belastingcontroles, mits een duidelijke beschrijving van de redenen waarom die aanwezigheid van belang is.

Dit ontwerp van instemmingsdecreet kadert in de strategische doelstelling 'Vlaanderen onderhoudt goede relaties met buitenlandse overheden' uit de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelings-samenwerking.

2. Situering*De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken*

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

België heeft zich geleidelijk in dit proces ingeschakeld en sloot zich vanaf maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

De Groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van de OESO-modeltekst. België stond op de 'grijze' lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de zogenaamde 'grijze' lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten, waaronder het voorliggende akkoord, die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van de OESO-modeltekst. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de 'witte lijst' met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken. Sindsdien heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen ('Tax Information Exchange Agreements', TIEA's) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken.

Constitutioneel statuut van Aruba

Aruba is, net als Nederland, Curaçao en Sint-Maarten, een van de vier landen binnen het Koninkrijk der Nederlanden. Het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden legt de gezamenlijke rechtsorde van dit Koninkrijk vast, en daarnaast heeft Aruba een eigen Staatsregeling. Buitenlandse betrekkingen zijn koninkrijksaangelegenheden, en daarom wordt dit akkoord door het Koninkrijk der Nederlanden namens Aruba gesloten, weliswaar na besluitvorming in de Koninkrijksministerraad, dat is de Nederlandse regering aangevuld met gevolmachtigde ministers aangewezen door de drie andere landen. Het werd ook ondertekend door de gevolmachtigde minister van Aruba. Krachtens artikel 24 van het Statuut wordt dit akkoord in het Koninkrijk zowel aan de Staten-Generaal als aan de Staten van Aruba voorgelegd.

Belang voor Vlaanderen

Het voorliggende akkoord is in België van toepassing op belastingen van elke soort en benaming die worden geheven ten behoeve van België of van zijn staatkundige onderdelen of lokale overheden.

Het betreft het geheel van de belastingen die de gefedereerde overheden in België heffen. Hiermee zijn zowel de belastingen bedoeld die zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gemeenschappen en de gewesten heffen of zouden kunnen heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent. Vermits er sprake is van 'belastingen van elke soort en benaming' behoren immers ook de potentiële belastingen die zouden worden geheven door de gemeenschappen en de gewesten, tot de werkingssfeer van dit verdrag, op basis van de fiscale autonomie.

Verdragsartikel 3, §1, b, van voorliggend akkoord bepaalt dat aan Belgische zijde belastingen van elke soort en benaming, geheven door andere overheden dan de federale overheid, eveneens bedoeld zijn. Artikel 3, §2, bepaalt bovendien ook dat de bevoegde regeringen met wederzijdse instemming ook dit akkoord kunnen uitbreiden tot andere belastingen dan die op inkomsten.

Aangezien het Nederlands naast het Papiamentu een officiële taal is op het eiland, bestaat er via de Taalunie samenwerking tussen Vlaanderen en Aruba, die momenteel vorm krijgt in de Raamwerkovereenkomst tussen Aruba en de Nederlandse Taalunie op het gebied van de Nederlandse taal, die in november 2013 door toenmalig Vlaams minister Pascal Smet in zijn hoedanigheid van voorzitter van het Comité van Ministers werd ondertekend. Daarnaast is het ook zo dat behalve specifiek voor Aruba gesloten akkoorden ook andere Nederlandse verdragen, met de instemming van het land, van toepassing kunnen worden verklaard op Aruba. Dit is onder meer het geval voor het Cultureel Verdrag Vlaanderen-Nederland van 17 januari 1995.

3. Inhoud

Het akkoord heeft tot doel inlichtingen uit te wisselen die 'naar verwachting relevant zijn' voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving van de overeenkomstsluitende staten met betrekking tot de belastingen die worden vermeld in het akkoord. Het akkoord biedt eveneens de mogelijkheid om belastingcontroles in het buitenland uit te voeren.

Het akkoord is grotendeels gebaseerd op de OESO-modeltekst voor akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden. Dat model maakt de internationale vereiste vorm uit voor een effectieve uitwisseling van inlichtingen.

4. Procedureverloop

Totstandkoming

Aruba is lid van het bovenvermelde Globaal Forum inzake fiscale transparantie en uitwisseling. Hierdoor verliepen de verdragsonderhandelingen vlot.

In het kader van de Spaarrenterichtlijn van de EU (richtlijn 2003/48/EG van 3 juni 2003), ondertekenden België en Aruba trouwens al in 2004 een overeenkomst inzake de belastingheffing op inkomsten uit spaargeld. Deze overeenkomst voorziet in de automatische uitwisseling van inlichtingen inzake dat soort inkomsten.

Op 23 juni 2009 verzocht de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën de Arubaanse overheid een TIEA te sluiten. Een week later gaf Aruba een positief antwoord op dat verzoek.

De onderhandelingen vonden plaats op 11 september 2009 op basis van de tekst van het TIEA tussen België en Monaco en van de OESO-modeltekst. Ze leidden tot een parafering van de ontwerptekst. Na de parafering werd artikel 3 van de ontwerptekst, inzake het materieel toepassingsgebied, op verzoek van België aangepast. In maart 2010 stelde België namelijk voor 1° de successie- en registratierechten aan het TIEA toe te voegen en 2° een wijzigingsclausule in het TIEA te voorzien om het materieel toepassingsgebied via onderling overleg uit te breiden. Aruba antwoordde binnen de twee weken positief op dat voorstel. Tot slot werd er overeengekomen dat België en Nederland voor Aruba, na de ondertekening van het TIEA, een administratief akkoord zouden sluiten dat de uitvoeringswijze ervan regelt.

Op 3 februari 2011 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van het voorliggende akkoord vast. Zowel de federale overheid als de gemeenschappen en de gewesten worden respectievelijk bevoegd geacht. In een brief van 18 mei 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

Het akkoord werd op 24 april 2014 ondertekend volgens formule 1 (de medeondertekening) van de ICBB. De Vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering te Den Haag ondertekende het akkoord namens Vlaanderen, net zoals zijn Franstalige tegenhanger dat deed voor de Franse Gemeenschap en het Waalse Gewest.

Advies van de strategische adviesraden

De Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) heeft in zijn brief van 2 oktober 2014 aangegeven geen advies meer uit te brengen over vooront-

werpen van decreet. De Raad van State heeft in zijn advies echter geoordeeld dat die beslissing van de SARiV om zijn adviesverlening stop te zetten, de verplichting aan de Vlaamse Regering om advies te vragen niet ongedaan maakt, zolang het decreet van 16 mei 2007 'tot oprichting van de strategische adviesraad internationaal Vlaanderen' ongewijzigd van kracht blijft. De SARiV werd opgeheven met ingang van 1 juli 2015 door het decreet van 3 juli 2015 betreffende de hervorming van de strategische adviesraden. Bijgevolg werd geen advies meer ingewonnen van de SARiV.

De Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) heeft in eerdere, vergelijkbare dossiers aangegeven geen advies uit te brengen, maar dit advies over te laten aan de SARiV. Hierdoor werd oorspronkelijk voorbijgegaan aan het inwinnen van het advies. De Raad van State heeft echter in haar advies gesteld dat indien de SARiV geen advies meer verstrekt, er niet meer voldaan is aan de beleidslijn van de SERV om de advisering over te laten aan de SARiV. Om tegemoet te komen aan dit advies, heeft de Vlaamse Regering het ontwerp van decreet voorgelegd aan de SERV voor advisering. De SERV heeft echter medegedeeld geen advies te formuleren vanuit selectiviteitsoverwegingen en de beperkte beleidsimpact van het ontwerp van decreet. De Vlaamse Regering neemt akte van het standpunt van de SERV.

Advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 10 juli 2015, met kenmerk 57.697/3, de opmerking dat de adviezen van de strategische adviesraden – SARiV en SERV – moesten worden ingewonnen.

Daarnaast merkt de Raad van State op dat, aangezien het om een dubbel gemengd verdrag gaat, er onder 'bevoegde autoriteit' verschillende overheden in België kunnen worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat enerzijds, de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot welke instantie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en, anderzijds, de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt voor om hierover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies van de Raad van State.

Om aan de vormvereisten te voldoen, heeft de Vlaamse Regering, zoals hierboven toegelicht, de nodige adviezen ingewonnen.

Met het oog op het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen, hebben de federale overheid, de gewesten en de gemeenschappen twee samenwerkingsakkoorden uitgewerkt:

- een samenwerkingsakkoord inzake wederzijdse invorderingsbijstand (zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 24 april 2014);
- een samenwerkingsakkoord inzake administratieve samenwerking (dit werd recentelijk besproken op het overlegcomité).

II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 1 beschrijft het doel en de werkingssfeer van het akkoord. Via hun bevoegde overheden verlenen de overeenkomstsluitende staten elkaar bijstand door gegevens uit te wisselen die 'naar verwachting relevant zijn' voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van hun nationale wetgeving met betrekking tot de in het akkoord bedoelde belastingen. De bijstand omvat in elk geval de inlichtingen waarvan wordt verwacht dat zij relevant zullen zijn voor de bepaling, de tenuitvoerlegging of de invordering van de beoogde belasting, alsook voor de onderzoeken of vervolgingen die daarmee verband houden. De bijstand heeft betrekking op elke persoon die in één van de beide overeenkomstsluitende staten is onderworpen aan de bedoelde belasting.

De norm van 'waarschijnlijke relevantie' heeft tot doel te verzekeren dat de gegevensuitwisseling zo ruim mogelijk is, waarbij evenwel duidelijk wordt aangegeven dat het de partijen niet vrij staat om naar inlichtingen te hengelen of te vragen naar informatie waarvan het weinig waarschijnlijk is dat zij relevant zal zijn voor de opheldering van de fiscale toestand van een belastingplichtige.

Het feit dat de werkelijke relevantie van de inlichtingen pas definitief kan worden beoordeeld nadat de verzoekende partij ze heeft ontvangen, mag op zich geen voldoende reden zijn voor de aangezochte partij om de informatie niet te verstrekken. Het is bovendien niet noodzakelijk dat er aanwijzingen van belastingfraude in het dossier voorkomen. Het volstaat dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de inlichtingen relevant zijn.

Artikel 2 betreffende het rechtsgebied stelt dat de aangezochte partij niet verplicht is inlichtingen te verstrekken die niet in het bezit zijn van haar autoriteiten of die noch in het bezit zijn van of verkrijgbaar zijn door personen die zich binnen het rechtsgebied van die partij bevinden.

Het woord 'autoriteiten' moet ruim worden geïnterpreteerd. Naast de belastingdiensten worden ook alle openbare diensten, instellingen en inrichtingen bedoeld die verplicht zijn hun beschikbare informatie te verstrekken aan ambtenaren die belast zijn met de vestiging of de invordering van belastingen.

De verplichting om gegevens mee te delen wordt niet beperkt door de woonplaats of de nationaliteit van de persoon waarmee de inlichtingen verband houden of van de persoon die in het bezit is van die inlichtingen.

Artikel 3 van het akkoord bepaalt dat aan Belgische zijde belastingen van elke soort en benaming, geheven door andere overheden dan de federale overheid, eveneens bedoeld zijn.

Paragraaf 2 bepaalt dat het akkoord ook van toepassing is op alle gelijke of in wezen gelijksoortige belastingen die na de datum van ondertekening van het akkoord worden gevestigd indien de bevoegde overheden van beide partijen zulks overeenkomen. Deze paragraaf voorziet ook de mogelijkheid om het materieel toepassingsgebied uit te breiden via onderling overleg.

Artikel 4 geeft een aantal gebruikelijke definities zoals 'vennootschap', 'bevoegde overheid' (voor België betreft het de federale minister van Financiën, of van de regering van een gewest en/of van een gemeenschap, of diens vertegenwoordiger), 'inlichtingen', 'persoon' en 'belasting'. Het gaat doorgaans om gebruikelijke definities. Een aantal begripsomschrijvingen komen eveneens voor in de algemene belastingovereenkomsten die betrekking hebben op de inkomstenbelastingen.

Artikel 5 betreft de uitwisseling van informatie op verzoek.

De algemene regel is overeenkomstig paragraaf 1 dat de aangezochte partij op verzoek inlichtingen moet verstrekken. Het is duidelijk dat het akkoord enkel van toepassing is op de uitwisseling van de gevraagde informatie die betrekking heeft op een specifieke controle, een specifiek verhoor of onderzoek, en niet op de automatische of spontane gegevensuitwisseling. De OESO wilde gerichte normen instellen voor de uitwisseling van inlichtingen die in de hele wereld kunnen worden toegepast en die door alle financiële centra en alle 'belastingparadijzen' kunnen worden goedgekeurd. De OESO-modeltekst wil daarom een passend evenwicht bereiken tussen enerzijds de noodzaak om de toegang tot betrouwbare financiële inlichtingen vast te leggen, en anderzijds de noodzaak om te vermijden dat de economie van de betrokken staten lasten zouden worden opgelegd op het vlak van fiscale discipline die deze landen te zwaar en zelfs irrealistisch zouden beschouwen.

De inlichtingen moeten worden uitgewisseld ongeacht of de aangezochte partij die informatie nodig heeft voor haar eigen belastingdoeleinden. Deze bepaling is noodzakelijk. Indien er wel een fiscaal belang zou zijn vereist in hoofde van de aangezochte partij, zou de gegevensuitwisseling ondoeltreffend kunnen worden. Het is echter niet nodig dat het gaat om een belastingaangelegenheid waarbij sprake is van een opzettelijke handeling.

Paragraaf 2 preciseert dat de aangezochte partij alle middelen moet aanwenden om de gevraagde informatie te verkrijgen en zich niet mag beperken op inlichtingen die in het bezit zijn van haar belastingadministratie.

Paragraaf 3 bepaalt dat de aangezochte partij gegevens moet verstrekken in de vorm van getuigenverklaringen of voor echt verklaarde afschriften van oorspronkelijke stukken, voor zover dat op grond van haar wetgeving is toegestaan.

Paragraaf 4 wijkt af van de nationale wetgeving in die zin dat hij stelt dat het feit dat informatie in het bezit is van een bank, een andere financiële instelling of een persoon die werkzaam is in de hoedanigheid van een vertegenwoordiger of een vertrouwenspersoon, geen reden mag zijn om inlichtingen niet te verstrekken. De aangezochte partij moet ook inlichtingen verstrekken met betrekking tot de eigendom van vennootschappen, partnerships, trusts, stichtingen en andere stelsels. Deze paragraaf wil de uitwisseling van inlichtingen effectief doen plaatsvinden, zelfs indien de wetgeving of de interne regelgeving de aangezochte partij verhinderen om de informatie te verkrijgen.

Paragraaf 5 somt op welke gegevens het verzoek om inlichtingen moet bevatten. De procedure van gegevensuitwisseling mag er niet toe leiden dat de last van het proces van de bepaling, de vestiging of de invordering van een belasting wordt doorgeschoven naar de aangezochte partij.

Paragraaf 6 bepaalt dat de aangezochte partij de informatie zo vlug mogelijk moet verstrekken.

Artikel 6 regelt de spontane uitwisseling van inlichtingen. Wanneer een partij van mening is dat bepaalde specifieke informatie waarover deze beschikt nuttig kan zijn voor de andere partij, kan deze inlichting spontaan worden verstrekt. Dit gaat verder dan de internationale standaard die beperkt is tot de uitwisseling van inlichtingen op verzoek. Dit artikel kwam er op verzoek van Aruba.

Artikel 7 regelt de belastingcontroles in het buitenland. De aangezochte partij kan, zonder dat zij daartoe is verplicht, vertegenwoordigers van de verzoekende partij de toelating geven om op haar grondgebied personen te ondervragen en documenten te raadplegen met schriftelijke toestemming van de betrokken personen. De aangezochte partij mag de voorwaarden bepalen waaronder de contro-

les plaatsvinden. De vertegenwoordigers van de verzoekende partij kunnen geen dwangbevoegdheid uitoefenen om inlichtingen van personen te verkrijgen.

Overeenkomstig paragraaf 2 kan de aangezochte partij ook toestaan dat vertegenwoordigers van de andere partij aanwezig zijn bij een belastingcontrole die de aangezochte partij op haar grondgebied uitvoert.

Paragraaf 3 legt de te volgen procedure vast.

Artikel 8 bepaalt in welke gevallen de aangezochte partij mag weigeren de gevraagde inlichtingen te verstrekken:

- wanneer het verzoek niet conform het akkoord is;
- wanneer de verzoekende partij op haar eigen grondgebied niet alle beschikbare middelen heeft gebruikt om de informatie te bekomen;
- wanneer het bekendmaken van de informatie in strijd zou zijn met de openbare orde;
- wanneer de inlichtingen een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen;
- wanneer door de inlichtingen de toepassing mogelijk wordt van een bepaling van de belastingwetgeving van de verzoekende partij die discriminatie inhoudt.

Een verzoek kan niet worden afgewezen wanneer de belastingvordering wordt betwist.

Artikel 9 legt het vertrouwelijk karakter van de verkregen informatie vast. De inlichtingen mogen ter kennis worden gesteld van andere personen, entiteiten of overheden met de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de bevoegde overheid van de aangezochte partij.

Artikel 10 bepaalt welke partij de kosten van de bijstand draagt. De aangezochte partij neemt in principe de indirecte kosten (activiteiten van ambtenaren, afschriften van documenten enzovoort) ten laste. Directe kosten die specifiek zijn gemaakt (bijvoorbeeld het inschakelen van externe raadgevers) worden gedragen door de verzoekende partij.

De bevoegde overheden kunnen evenwel geval per geval onderling overeenkomen de kosten anders te verdelen.

Artikel 11 stelt dat de partijen trachten door onderling overleg een oplossing te vinden voor problemen of twijfelgevallen met betrekking tot de interpretatie of de toepassing van het akkoord. De partijen zoeken ook naar overeenstemming over de te volgen procedures. Contacten tussen de partijen moeten niet per se langs diplomatieke weg verlopen.

Artikel 12 bepaalt dat het akkoord in werking treedt op de eerste dag van de tweede maand na de ontvangst van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het akkoord vinden toepassing op de datum van inwerkingtreding wat strafrechtelijke belastingzaken betreft en op belastbare tijdperken die aanvangen op of na 1 januari van het jaar dat volgt op de inwerkingtreding voor niet-strafrechtelijke aangelegenheden.

Artikel 13 biedt elke partij de mogelijkheid om het akkoord schriftelijk te beëindigen. De beëindiging wordt van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum waarop de andere partij de kennisgeving van beëindiging heeft ontvangen. Verzoeken die worden ontvangen tot de datum van beëindiging worden behandeld in overeenstemming met de bepalingen van het akkoord. De partij die het akkoord opzegt, blijft gebon-

den door artikel 9 met betrekking tot alle inlichtingen die ingevolge het akkoord werden verkregen.

Zoals gebruikelijk is bij dit type van akkoorden, werd het verdrag in authentieke vorm enkel in het Engels gesloten. De voorliggende Nederlandse vertaling is identiek aan de in Nederland gebruikte tekst.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM



Voorontwerp van decreet houdende instemming met het akkoord tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden ten behoeve van Aruba inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 april 2014.

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed en de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het akkoord tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden ten behoeve van Aruba inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 april 2014, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed en de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het akkoord tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden ten behoeve van Aruba inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden, ondertekend te 's-Gravenhage op 24 april 2014, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 18 december 2015.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM